

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

(Eide, Martha Nielsdatter)

En meget mærkværdig

Sang

om den besynderlige Tildragelse med den gudsfryg-
tige Kone Martha Nielsdatter Eide,
paa Søndmør i Bergens Stift.

Mel. O hjære Sjæl! frygt aldrig mer.

Om det, som sig tilbraget har, Med Marthe
Eide, som og var En dydig Dannekvinde, Jeg her
en Bise synge vil; Min Læser vil du høre til? Jnd-
holden er Guds Vre, Og dig til Gavn kan være.

2. I Aaret sytten Hundrede Og syv og Serty
monne ske, At hun i Sygdom falder, Ved Mikkels-
dag hun bliver svag, Den Sygdom holdte ved hver
Dag, Til Julen havde Ende, Da fik hun atter
kjende

3. En mere heftig Følelse, Af Smerter og Be-
svimelse, Som tryked' hendes Hjerte; Ved venstre
Bryst et Sting hun fik; Hun syntes føle Dødens
Stik, Hun sig paa Sengen lagde, Farvel til Ver-
den sagde.

4. Hun faldt i stor Afmægtighed, Og intet mer
af Verden ved, Al Følelse var borte. Sex Timer
laa hun død og stiv, At man ei mindste Tegns til
Liv, Hos hende da fornumme, Men da den Tid
var omme

V box 33: 983

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

mm

0

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

5. Begyndte hun at røre sig; Enhver blev hel forunderlig, Ved dette Syn at skue, De mente Alle hun var død, Da hun sig reiste og udbrød, Med opmærksom Tale; Efter liden Dvale.

6. O! jeg har været paa det Sted, Hvor jeg har seet Guds Herlighed, Og de Udvalgte Glæde, Jeg hørte og desligeste, Den Jammer og Forskrækkelse, Som de Fordømte lider, Hvor ynfelig de kvider.

7. Jeg saa der blev opluft en Dør, Af! jeg paa-ny af Angest dør, Naar jeg kun derpaa tænker, Der var et mørk, et Svovelhav, Som en utaalig Stank udgav, Et Skrig og Skraal jeg hørte, Som saa mit Hjerte rørte.

8. Jeg faldt som i en Afsagt hen, Men kom mig til min Fryd igjen, Da nok en Dør opluftes; Jeg snød blev fra dette Sted, Og kom ind i en Herlighed, Som var foruden Lige, Jeg kan det ei udfige.

9. Jeg saa Gud i sin Majestæt, Paa Thronen sad i Herlighed, Omringet af en Skare, Af Englers mange Tusinde, Som Hellig, Hellig sjunge; For Guds og Lammets Throne, Nedkasted deres Krone.

10. Jeg saa Udvalgte Vredragt, Som skinned' hver især af Pragt, Dog i ulige Grader; Thi nogle Solens Klarhed bar, Og andre Glands som Stjerner var Men alle bare Palmer, Og sjunged' Fryd-besalmer.

11. Jeg saa og en Mangfoldighed Af Menneker, Som var ikklæd De hvide Vredklæder, De Seiers-Palmer bar i Haand Og sang med en forenet Mand, Guds Lov med Englestemme, Den jeg ei kan for-glemme *).

12. Jeg saa min elskte Lærere, Hr. Magnus Røst og Niels Bugge **), Ført i hvide Klæder; Hr. Røst han talte saa til mig; O, Sjæl! hvor est du lykkelig Som har Guds Naade fundet, Og Synden overvundet.

13. Jeg ved jeg har med denne Haand, Aftøet dig i Daabens Vand, I Christo dig indpodet; Belkommen nu til dette Sted! Se her er lutter Herlighed, Vi ved af ingen Smerte, Som klemmer vores Hjerte.

14. Derpaa jeg høre fik en Sang, Af overvættets Fynd og Klang, Af de Forløstes Skare. Derefter kom en Kone frem For Thronen og fik Sted blandt dem, Som hvide Rjortler bære, Og Palmer til Guds Vre.

*) I sær syntes hun de sang den Psalme: I Jesu Navn skal al vor Gjerning ske; og hun hørte den sidste Halvdel af det andet Vers med stor Henrykkelse: Han haver gjort store Ting ved sit Ord, Og med hans Arm saa stærk, Oprøjelige Bær; Thi bør os Alltid Hamnem takke med stor Fliid, Hvo som frygter Herren, det mærk.

**) Disse tvende Lærere, som hun saa, vare hendøde for lange siden. Hr. Magnus Røst har døbt denne Kone.

15. Hun fang og med. Derefter saa Jeg og en Engel for mig staa, Hvorded jeg blev forstræffet; Han sagde: Frygt du ei for mig, Jeg har af Nød tidt hjulpet dig, Nu skal du saa at høre De Ting du skal kundgjøre.

16. Thi efter Timer ser skal ske, At du af din Besvimelse, Skal for en Tid opvaagne; Du skal bebude Herrens Ord, For Mennesker som bo paa Jord; Gid Folk Guds Ord vil lyde! Og deres Synd fortryde.

17. Din Tale agtes vil for Tant, Af mange som ei indse grant, Hvad Gud dermed henfigter, Men sig din Mand og Brødre to, Hvad du har hørt, De skal det tro; Lad først din Prest det høre, Det kan ham og anrøre.

18. At! svared' jeg: jeg er saa svag! Hvordant kan jeg til Guds Behag, Hans Budskab da fremføre? Jeg fik til Svar: o Frygt du ei, Der gaar ei an at sige nei Til det som Gud dig byder, Hans Kraft dig Mod indgyder.

19. Du skal anmode Herrens Prest, Han sig besitter allermest Ungdommen at oplære I Guds Frygt og i Herrens Ord, Saa det alene ei beror, Ved nogle Parters Dele Men i Guds Ord det Hele.

20. At Lov og Evangelium Fremsettes i sin rette Form, At Catekismi Lære Ved Herrens Ord bekræftes maa, De Unge kan Dplysning saa, Ja lære Gud at kjende Og sig fra Synden vende.

21. At de fra første Barneaar Kundskab om Herrens Villie faar, Og siden mer og mere, Alt som de tager til Forstand, I Herrens Frygt oplyses kan, At de kan Dyden lære, Og leve Gud til Ere.

22. Derfor er det hver Lærers Pligt, De noie vil erindre slikt: Vær Omsorg for de Unge, At Herrens Frugt kan blomstre smukt, Og bære Herren megen Frugt; Da vil Gud dem belønne, Og deres Flid paastjønne.

23. Dernæst Gud ogsaa klager paa, Den Uffik som i Svang nu gaar, Med syndig Juleglæde, Da Høitidsdage blive brugt, Til Dansen, Kortspil og Utugt, Med Drik og andre Laster, Man Guds Ord rent forkaster.

24. O! gid enhver da lære vil, At hade dette syndig' Spil, Og sig til Gud omvende! Og søge Herrens Hus med Lyst, Der kan de finde Sjaletroost, Der kan de Herren finde, Der kan de Naade vinde.

25. At, tænk! at Herren hærne vil, Og straffe med sin Brebes Jld, De som hans Hus forsømme; Thi Gud som bor i Himmelen, Han ser dog ned til Mennesken, At de det Sted vanære, Hvor han vil bo og være.

26. Dernæst Gud og beklage maa, At af de som til Kirke gaa, Er saa, som der fremkomme, Af Længsel efter Herrens Bud, Og for at glæde sig i Gud, Og søge Sjaelhvile, For Synd og Satans Pile.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
20
30
40
50
60
70
80
90
100

27. Nei! mange der indfinde sig, For at fremvise
gjæffelig, Sin Pragt og Modens Klæder; De visler
sladrer, slumrer hen. Naar det er skeet de gaa igjen;
De mener Gud skal være Tilfreds med saadan Væ.

28. Forgjæves de til Kirken gaar, De hører, men
dog ei forstaar, Hvad Herrens Tjener taler, De
burde samles til Guds Pris; Men ak! de har en
anden Vis, Sin Næste de bagtaler, Med Daarligh-
heder praler.

29. Endnu er og et Ord til Rest, Der passer sig
paa Fædre bedst, Som Engelen omtalte, De som er
sat i Fædres Sted, De bør med al Oprigtighed,
Sin' Børn til Dyb opdrage; Thi det vil Gud behage.

30. De kjære Børn Gud giver dem, Skal de til
Guds frygt holde frem, Og ikke dem forføre, Med
Vanden, Fylberi og Drik, Med Fraadseri og slig
Ustik, Med slem Snak, onde Sæder, Som Kristne
ilde klæder.

31. Hvormange Børn fordærvet bli'r, Bed ondt
Exempel Fædre gi'r Bed Laster at bedrive; De selv
foragte Herrens Ord, Og holde det for Møie stor,
Sin' Børn til Dyb at vænne, Hvis Gavn de selv
ei kjende.

32. Hvor kan J lære Børn Guds frygt, Som leve
selv i Laster trygt, Og ei i Guds Hus komme? Hvor
kan i lære dem Guds Bud Som ikke kjende selv til Gud?
O Fædre! jer besinder; Gud Jer til Bedring minder.

33. Husfædre og Husmodre maa, I Huset Al-
ting styre saa, At Alt sker Gud til Væ, De bør
sit Husfolk holde til, At sly al syndig Lyst og Spil,
Guds Billie ret at agte, Og Herrens Ord betragte.

34. Se dette er Indholden af, Den Ordres En-
gelen mig gav! Om nogen vil den agte? Ja det
beror nu paa dem selv, Som søge vil sin Sjæles
Vel, Oprigtig Dverveie, Sit Livs Forhold og Veie.

35. Thi de som lyde vil Guds Bud, De vist
velsignes skal af Gud, Og hisset evig frydes!
Men de som Guds Ord vil forsmaa, Og frække
hen i Synden gaa, De styrte sig i Fare, Som evig
vil vedvare.

36. Sid da I Sions Vægtene! Vil være saare
flittige, Tilhørerne at minde, Om deres store Sjæ-
lenød; Vær ikke Skyld i deres Død, Bed Tausshed
at fordølge, Den Straf som Laster følge.

37. Naar I er flittig i Jers Kald, I da fra
Undergang og Fald, Kan mange Sjæle redde, Vær
tro til Enden skal I saa Den dyre Vrens Krone
paa, I Herlighed og Væ, Gud selv Jers Fryd
skal være.

38. Vend om fra Synd i Mennesker! Som dybt
i Synd nedsynket er, Gud Jer til Bedring kalder,
Foragter I Guds Naades Kald Det bliver Jer et
grusomt Fald, Vend om jeg vil Jer raade! Saa
kan I saa Guds Naade.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

39. Jeg raaber Bedrer Eder da! Guds Rige er ei langt herfra, Vis nu Forbedrings Frugter! Ja Dren nær hos Roden er, Det Træ som ingen Frugter bær Afhugges og der hastes At det paa Jlden fastes.

40. Jeg beder nu i Jesu Navn, Lad os da søge Sjælens Gavn, Ja vaage, stride, bede; Gid ingen nu forarges maa, Paa denne Syn, som jeg her saa; Tilbragelsen er rigtig, Indholden den er vigtig.

41. Gud ved at det alt Sandhed er Som jeg nu har berettet her, Be mig om jeg vil lyve, Og sige det som aldrig var. Jo! mig det saadan hændet har, Som Bisen her beskriver, Jeg et Exempel bliver.

42. Jeg syntes være død og stiv, Men endnu nød jeg længer Liv, da Haab om Liv er ude; Hvor længe jeg skal vandre her, Det Gud bekjendt alene er. Min Sang jeg nu vil ende, Mit Sind til Himlen vende.

Det er ikke saa at forstaa, at hun virkelig var død, men disse Syner har fremvist sig i hendes Sjæl, mens hun laa i denne store Besvimelse.